

Arrest

nr. 119 444 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. COOLEMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Guinees staatsburger van Peulse afkomst. U bent op 5 juni 1991 geboren in het dorp Djagissa (Dalaba). Toen u een kind was, bent u met uw ouders en uw zus naar de hoofdstad Conakry verhuisd, waar u in de gemeente Dixinn woonde. U bent in 2011 getrouwd met (F.B.S.). Samen hebben jullie één dochter.

Op 27 augustus 2012 nam u deel aan een manifestatie in Conakry. Samen met verschillende arrestanten werd u bij de brug van Madina gearresteerd. U werd onmiddellijk naar de gevangenis 'Sûreté' overgebracht. Eén van de gendarmen die u arresteerden, herkende u. Hij zou u de week ervoor hebben gezien bij één van de voetbaltornooien die u organiseerde voor UFDG (Union des Forces Démocratiques de Guinée). Na deze voetbaltornooien werd er over het politieke programma van UFDG gesproken worden en de geplande manifestaties werden aangekondigd. De gendarme die u

herkende zei dat de overheid naar u op zoek was omwille van uw politieke activiteiten. U werd geslagen bij uw arrestatie.

Op 11 februari 2013 bent u uit de gevangenis ontsnapt. Uw schoonbroer Fofana had immers een bewaker kunnen omkopen om u vrij te laten. Diezelfde dag bracht Fofana u naar een huis in de wijk Nongo (gemeente Ratoma, Conakry). Daar verbleef u tot 13 februari 2013. Die dag bent u met het vliegtuig van Conakry naar België gereisd. U kwam aan op 14 februari 2013. Op 15 februari 2013 vroeg u asiel aan.

U vreest (onterecht) opgesloten te worden in de gevangenis bij een terugkeer naar Guinee.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van de Belgische federatie van UFDG aan uw advocate, gedateerd 24 oktober 2013 en een lidkaart van de Benelux federatie van UFDG op uw naam, zonder afgifte datum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet vastgesteld worden dat u geen identiteitsdocumenten neerlegt of op een andere manier uw identiteit kan aantonen. Wanneer u gevraagd wordt naar uw identiteitsdocumenten, zegt u dat u uw portemonnee, waarin deze identiteitskaart en ook uw lidkaart van UFDG zaten, kwijtgeraakt bent tijdens uw arrestatie (CGVS gehoor 1, p.10). Gezien hieronder zal blijken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie en aan uw detentie, kan deze verklaring voor het ontbreken van uw identiteitskaart niet als valabele verschoningsgrond beschouwd worden. Dat u beweert in Guinee wel een identiteitskaart te hebben gehad (CGVS gehoor 1, p.4), maar dat u deze niet neerlegt en hiervoor ook geen geldige uitleg voor geeft, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder zijn uw verklaringen over uw activiteiten voor UFDG incoherent. Waar u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat u een sympathisant van deze partij was, zonder specifieke taak of functie (vragenlijst CGVS, vraag 3), beweert u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u een actief lid was van UFDG, een lidkaart had en vergaderingen organiseerde (CGVS gehoor 1, p.9-10). Wanneer u met deze incoherentie geconfronteerd wordt, zegt u dat de vergaderingen niet bij u thuis plaatsvonden (CGVS gehoor 1, p.10). Met deze opmerking klaart u de aangehaalde incoherentie echter niet uit. Wanneer u kort daarna gevraagd wordt sinds wanneer u lid was van UFDG, ontkent u bovendien dat u lid was. U beweert een sympathisant met veel invloed te zijn. Geconfronteerd met uw eerdere opmerking dat u een lidkaart had, zegt u dat u omwille van uw grote invloed wel een lidkaart heeft gekregen, maar dat u geen 'echt' lid mocht worden omdat u ongeschoold bent (CGVS gehoor 1, p.11). Met deze opmerking, die niet geloofwaardig overkomt, kan u de aangehaalde incoherenties tussen uw eerdere verklaringen niet uitklaren. Bovendien legt u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS een lidkaart van de Benelux federatie van UFDG op uw naam neer. U verklaart over deze kaart dat deze enkel uitgereikt zou worden aan actieve leden van UFDG. Lidmaatschap alleen zou niet volstaan (CGVS gehoor 2, p.9). Met deze woorden wil u benadrukken welke grote rol u gespeeld zou hebben bij UFDG, wat nauwelijks in overeenstemming te brengen is met uw eerdere bewering in Guinee slechts sympathisant zonder specifieke taak of functie te zijn geweest. Zo wordt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid aangetast, maar ook uw beweringen over uw activiteiten voor UFDG moeten hierbij aan geloofwaardigheid inboeten.

Over de door u neergelegde brief van de Belgische UFDG federatie moet gesteld worden dat deze geen informatie bevat over uw lidmaatschap van UFDG in Guinee, noch over de activiteiten die u in Guinee voor UFDG zou hebben uitgevoerd. Het document stelt enkel dat u sinds 7 maart 2013 deel uitmaakt van de Belgische federatie voor UFDG, wat niet betwist wordt in deze. In deze brief wordt nog verwezen naar de lidkaart van de Benelux - federatie van UFDG op uw naam. Deze kaart kan geenszins dienen als valabele ondersteuning van uw beweringen in Guinee een lidkaart te hebben gehad van UFDG of van uw beweringen in Guinee actief te zijn geweest voor UFDG. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan uw administratief dossier, blijkt trouwens dat enkel Siradiou Diallo, federaal secretaris voor UFDG Benelux, bevoegd is voor het afleveren van Belgische attesten. Hoewel de functietitel, Secrétaire Fédéral, wel op uw kaart vermeld staat, moet gesteld worden dat er geen naam bij vermeld staat en dat de handtekening niet leesbaar is. Op de achterkant staat evenwel de handtekening van Balde Souleymane, de afzender van de brief, die federaal secretaris voor UFDG België is. Deze persoon is echter niet bevoegd om attesten af te leveren. Zo wordt de bewijswaarde van uw documenten aangetast.

Wat er ook van zij, uw lidmaatschap van UFDG is an Sich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de politieke oppositiepartijen in Guinee de vrijheid hebben om te vergaderen en hun mening te uiten. Ze vormen allianties, en sommige oppositiepartijen hebben een website. De oppositie wordt vertegenwoordigd in de CENI (Commission électorale nationale indépendante) en onderhandelen met de regering. De oppositiepartijen hebben verschillende gemeenschappelijke acties, zoals manifestaties, gevoerd naar aanleiding van onenigheden over de verkiezingen die nog georganiseerd moesten worden (en die intussen op 28 september 2013 plaatsgevonden hebben). Sommige manifestaties verliepen zonder incidenten, andere werden met harde hand door de regering de kop in gedrukt. De meerderheid van de geraadpleegde bronnen bevestigt inderdaad dat er geweld tegen de manifestanten van de oppositie werd gebruikt tijdens bepaalde evenementen of manifestaties. De oppositiepartijen en de huidige regering trachten elk de verantwoordelijkheid voor dit geweld op de andere af te schuiven, andere bronnen stellen dan weer dat mensen die op geen enkele manier politiek geëngageerd zijn aan de basis liggen van het geweld. Verschillende bronnen vermelden dat het loutere feit deel uit te maken of sympathisant te zijn van UFDG geen aanleiding vormt voor vervolging.

U beweert wel dat u niet alleen lid was van UFDG (hoewel ook hierbij vraagtekens geplaatst moeten worden), maar dat u ook werd gearresteerd tijdens de manifestatie van 27 augustus 2012 in Conakry. Er zijn echter elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaart u dat één van de gendarmen die u arresteerden u zou herkend hebben. De week ervoor zou hij u immers gezien hebben bij een voetbaltornooi van UFDG. Hij zou gezegd hebben dat de overheid op zoek was naar u (CGVS gehoor 1, p.16). Het is echter weinig waarschijnlijk dat, indien de overheid werkelijk actief op zoek zou zijn naar u, zij u niet eerder opgespoord zouden hebben. Het is evenmin overtuigend dat deze gendarme in volle actie tijdens een betoging waaraan honderden mensen deelnamen u zou herkennen en de moeite zou nemen u hiervan op de hoogte te brengen. Deze gendarme zou u eveneens tijdens uw arrestatie hebben verteld dat ze (andere) oppositieleden gearresteerd hadden en dat verschillende leiders vastgehouden werden bij het huis van Lansana Kouyaté (CGVS gehoor 1, p.16). Het is echter niet geloofwaardig dat een gendarme die tijdens een manifestatie betogers arresteert, de moeite zou nemen om deze betogers op de hoogte te brengen van de situatie van de oppositieleiders. Wanneer u gevraagd wordt waarom deze gendarme u hiervan op de hoogte bracht, zegt u dat de betoging aanvankelijk wel toegelaten was door de overheid, maar dat dat later veranderde. Daarom zou de gendarmerie bij het huis van Kouyaté zijn geweest (CGVS gehoor 2, p.3). Met deze opmerking beantwoordt u de u gestelde vraag niet. Wanneer dezelfde vraag u een tweede keer gesteld wordt, zegt u dat de gendarme u herkende van de voetbalmatch van een week ervoor. Hij zou u ervan beschuldigen het land kapot te willen maken (CGVS gehoor 2, p.3). Ook nu geeft u een ontwijkend antwoord. Wanneer u dezelfde vraag een derde keer gesteld wordt, zegt u dat ze u sloegen en schopten. Ze zouden gezegd hebben dat jullie allemaal vermoord zouden worden (CGVS gehoor 2, p.3). Ook dat verklaart echter niet waarom de gendarme u op de hoogte zou hebben gebracht van de situatie van de oppositieleiders. U kan de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie ondermijnd.

Ook uw verklaring dat u aanvankelijk meende dat de politie en de gendarmerie enkel aanwezig waren bij de betoging om de demonstranten te beschermen (CGVS gehoor 1, p.15), komt niet overtuigend over. Gezien de frequentie van betogingen in Conakry en de veelvuldige arrestaties die bij deze betogingen worden verricht, zou het bijzonder naïef zijn van u om te denken dat de ordetroepen daar enkel voor uw eigen veiligheid waren. Uw verklaring dat u dat dacht omdat de manifestatie aanvankelijk wel toegestaan zou zijn door de overheid (CGVS gehoor 2, p.3), volstaat niet om de aangehaalde onwaarschijnlijkheid uit te klaren.

Verder blijkt dat u uw aankomst in de gevangenis niet in detail kan beschrijven. Wanneer u gevraagd wordt wat u zag toen u, bij aankomst, uit de politiewagen stapte, zegt u dat u in de war was omdat u geslagen was. Wanneer u de vraag nogmaals gesteld wordt, zegt u dat u de gevangenis zag (CGVS gehoor 1, p.17-18). Wanneer gevraagd wordt de gevangenis te beschrijven, zegt u dat u dat niet kan. U zegt dat u via een eerste binnenkoer en een gangetjes naar een tweede binnenkoer gebracht werd. U kan echter geen beschrijving geven van deze tweede binnenkoer. U kan alleen zeggen dat u via verschillende gangen naar uw cel werd gebracht. U kan niet uitleggen waar u de tweede binnenplaats zou moeten hebben verlaten om naar uw cel te gaan. U zegt dat u, eens in deze binnenplaats, er niet weg kan (CGVS gehoor 1, p.18). Opnieuw gevraagd hoe u moest lopen naar uw cel vanaf de tweede binnenplaats, zegt u enkel dat hij 'ergens' een deur geopend heeft en dat u naar gang CCA gebracht werd. Er zouden ook gangen met de namen CCB en CCC zijn (CGVS gehoor 1, p.18). De plaats waar u naar CCA afsloeg kan u niet beschrijven. Ook de ruimte tussen de deur naar de binnenplaats en uw cel kan u niet beschrijven (CGVS gehoor 1, p.18-19). U weet evenmin CCB en CCC

te situeren (CGVS gehoor 1, p.18, p.20). Na veel vragen over de tweede binnenplaats (CGVS gehoor 1, p. zegt u uiteindelijk dat u nog een gebouw aan de andere kant van die binnenplaats zou hebben gezien (CGVS gehoor 2, p.18-20, gehoor 2, p.5). Dat u zo moeizaam kan vertellen over het uitzicht van de gevangenis, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. U beweert wel dat u slechts twee keer op deze binnenplaats bent geweest, namelijk bij uw aankomst en bij uw vertrek uit de gevangenis (CGVS gehoor 2, p.5). Zelfs dan zou verwacht mogen worden dat u meer zaken zou hebben opgemerkt.

Ook over uw verblijf in uw cel, waar u volgens uw eigen beweringen meer dan vijf maanden zou zijn opgesloten geweest (CGVS gehoor 1, p.14-15), kan u niet op een spontane manier vertellen. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen hoe uw dagritme er uit zag, zegt u dat er geen bedden in de cel waren en dat er ongedierte zat, dat de omstandigheden in de gevangenis slecht waren (CGVS gehoor 2, p.6). Daarmee beantwoordt u de gestelde vraag niet. Opnieuw gevraagd hoe uw dagen in de gevangenis er uit zagen, zegt u dat u slechts een keer per dag eten kreeg. Soms zou het Rode Kruis bijkomend, en beter, voedsel hebben gebracht (CGVS gehoor 2, p.6). Nog steeds beantwoordt u de gestelde vraag nauwelijks. Wanneer u om bijkomende informatie gevraagd wordt, zegt u alleen dat men niet weg kan als men in de gevangenis zit. U hebt gegeten wanneer u te eten kreeg en verder dacht u veel na (CGVS gehoor 2, p.6). Er moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagt op een gedetailleerde, spontane en doorleefde manier te vertellen over uw verblijf in de gevangenis, hoewel u beweert er maanden te hebben verbleven. Ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wanneer u gevraagd wordt over de sociale organisatie van uw cel, zegt u enkel dat er een afspraak was over waar uw behoefte te doen (CGVS gehoor 2, p.6). Naar meer regels of afspraken tussen de gevangenen gevraagd, zegt u dat er geen telefoon of elektriciteit was, en dat het donker was 's nachts (CGVS gehoor 2, p.6). Na meer vragen voegt u toe dat er een regeling was om te poetsen (CGVS gehoor 2, p.6), en dat als u ziek was u de cel-verantwoordelijke moest waarschuwen (CGVS gehoor 2, p.6). Ook over het leven in de cel blijkt dat u niet spontaan en gedetailleerd kan vertellen. Zo wordt opnieuw de geloofwaardigheid van uw bewering in de gevangenis te hebben gezeten op de helling gezet.

U beweert nog dat u nooit ondervraagd zou zijn geweest toen u in de gevangenis zat. U zou evenmin enige informatie over de juridische procedures hebben gekregen (CGVS gehoor 2, p.4). Geconfronteerd met de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat veel arrestanten van 27 augustus 2013 wel een proces kregen, zegt u dat u beschouwd als de leider van de opposanten in uw buurt en dat u daarom een uitzondering was (CGVS gehoor 2, p.5). Dat is echter geen aannemelijke verklaring. Als u werkelijk als één van de belangrijkste oproerkraaiers in uw buurt zou worden beschouwd, mag verwacht worden dat men u juist wel zou ondervragen en willen berechten. Met deze opmerking geconfronteerd, zegt u dat het in Guinee niet zo verloopt. U verklaart dat men u kapot wilde maken door getuigenissen van 'kleine garnalen' (CGVS gehoor 2, p.7). Met dit antwoord kan u bovenstaande onaannemelijkheid niet op afdoende uitklaren.

Verder zegt u dat u gehoord hebt dat u nooit meer vrij zou komen (CGVS gehoor 1, p.12). U verklaart ook dat u de politieke activiteiten van uw vader hebt overgenomen (CGVS gehoor 1, p.10). Uw vader zou in 2010 één keer gearresteerd zijn omwille van deze politieke activiteiten. Hij zou evenwel, ondanks het feit dat het om dezelfde activiteiten gaat, na één maand reeds zijn vrijgekomen (CGVS gehoor 1, p.8). Gevraagd waarom u voor dezelfde activiteiten levenslang zou worden vastgehouden, zegt u dat uw probleem groter was dan dat van uw vader. Jullie zouden ook niet op dezelfde manier gearresteerd zijn geweest (CGVS gehoor 2, p.4-5). Dan nog is het niet aannemelijk dat er dergelijk groot verschil (een maand versus levenslang) in jullie strafmaat zou zijn. Wanneer u vervolgens wordt gewezen op het feit dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de hoogste straf voor de arrestanten van 27 augustus 2012 zes maanden detentie en een geldboete is, zegt u nogmaals dat uw probleem groter was dan dat van anderen, omdat u als leider beschouwd zou worden. Dat antwoord kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u niet ondervraagd zou zijn geweest, noch waarom u geen proces zou hebben gekregen, noch waarom u levenslang zou hebben gekregen, terwijl de hoogste celstraf voor andere gearresteerden zes maanden was. Bovendien zijn uw beweringen dat u een leider van opposanten in uw buurt was, in tegenspraak met uw aanvankelijke bewering slechts sympathisant van UFDG, zonder specifieke taak of functie, te zijn geweest (vragenlijst CGVS, vraag 3).

De geloofwaardigheid van uw bewering in de gevangenis te hebben gezeten wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige verklaringen over uw ontsnapping. Uw schoonbroer zou een klant hebben gehad die werkte bij de Sûreté, de gevangenis waar u beweert te hebben vastgezet. Via hem zou uw schoonbroer achterhaald hebben waar u zat en u hebben kunnen vrijkopen. Dat gebeurde echter pas na meer dan vijf maanden (CGVS gehoor 1, p.12-14). Gevraagd waarom uw schoonbroer zijn klant niet eerder vroeg om hem en u te helpen, zegt u dat uw schoonbroer nooit had gedacht dat u in de Sûreté zou zitten, hoewel hij volgens u wel wist dat u was opgepakt en bij verschillende gendarmeries op zoek naar u zou zijn geweest (CGVS gehoor 1, p.12-14). Uw opmerking dat uw

schoonbroer zich niet kon indenken dat u in de Sûreté zou opgesloten zitten, komt niet geloofwaardig over in het licht van de informatie van het CGVS, waaruit enerzijds blijkt dat de termen 'maison centrale' en 'Sûreté' vaak (ten onrechte) omgewisseld worden omdat ze zich op dezelfde locatie bevinden en anderzijds blijkt dat minstens 85 personen die werden aangehouden op 27 augustus 2012 in de 'maison centrale' vastgehouden werden. De 'maison centrale' is bovendien de centrale gevangenis van Conakry. Met deze informatie in het achterhoofd, is het niet aannemelijk dat uw schoonbroer zich pas na vijf maanden kon indenken dat u misschien wel in de 'Sûreté' of in de 'maison centrale' opgesloten zou zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw schoonbroer zich niet kon indenken dat u daar zou zijn, zegt u enkel dat hij dat op die manier tegen u verteld zou hebben. Geconfronteerd met het feit dat betogers na manifestaties wel vaker daar opgesloten werden, zegt u enkel dat het kan gebeuren, zonder evenwel een verklaring te geven waarom uw schoonbroer zich niet kon indenken dat u daar opgesloten zat (CGVS gehoor 1, p.13).

Na uw ontsnapping zou uw schoonbroer u naar een onbewoond huis in de wijk Nongo hebben gebracht. Er zou alleen een bewaker hebben gewoond (CGVS gehoor 1, p.12). U weet niet hoe uw schoonbroer dat huis kende en u hebt hem nooit gevraagd van wie dat huis was (CGVS gehoor 1, p.12). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen. Immers, indien men na maanden in de gevangenis naar een verlaten huis wordt gebracht, mag redelijkerwijze verwacht worden dat men zich vragen stelt over de eigenaar van het huis bijvoorbeeld. U had zich tot uw schoonbroer kunnen wenden om hierover informatie te bekomen, maar dat deed u niet. Gevraagd waarom u dat niet deed, zegt u dat u dat niet deed. U voegt eraan toe dat u niet kan geloven dat u werd opgesloten omdat u deelnam aan een vreedzame manifestatie (CGVS gehoor 1, p.12). Deze opmerking heeft echter niets te maken met de u gestelde vraag. U geeft geen reden waarom u nooit aan uw schoonbroer hebt gevraagd van wie het huis was waarin u verbleef voor uw vertrek. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals ondermijnd.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U legt, naast de reeds besproken stuks, geen andere documenten neer die deze vaststellingen eventueel zouden kunnen veranderen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/2, 48/3, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt dat hij heeft willen voldoen aan de bewijslast doch zich benadeeld voelt in die zin dat hij geen gestructureerd en omstandig verhaal heeft kunnen uiteenzetten.

Volgens verzoeker is het normaal dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen aangezien hij ontsnapte uit de gevangenis. Mocht hij in het bezit zijn van een identiteitskaart, dan zou zijn relaas niet helemaal correct zijn.

“Naar goede gewoonte gaat verweerder op zoek naar incoherenties in het relaas van verzoeker”. Wanneer verzoeker hiermee werd geconfronteerd antwoordde hij niet ontwijkend of onduidelijk maar legde hij de situatie uit. Verweerder grijpt steeds terug naar verzoekers eerste verklaring zonder rekening te houden met latere verduidelijkingen of verklaringen.

Verzoeker stelt dat het niet van belang is of hij nu lid of sympathisant was van de UFDG. Belangrijk is dat hij vervolging riskeert en reeds werd gearresteerd wegens zijn politieke activiteiten. Verder betoogt hij, waar verweerder motiveert dat het loutere lidmaatschap niet voldoende is, dat hij niet vluchtte omwille van zijn lidmaatschap maar wel omdat hij hiervoor werd gearresteerd en geslagen. Uit algemene informatie blijkt dat er geweld gebruikt werd om manifestaties de kop in te drukken. Verzoekers aandeel was volgens de overheid voldoende om hem te arresteren en te vervolgen.

Eén van de gendarmen herkende verzoeker. Het was niet aan verzoeker zelf dat deze gendarme de situatie van de oppositie uiteenzette doch wel aan een collega. Verzoeker hoorde dit.

Verzoeker kent de plattegrond van de gevangenis niet vanbuiten. Verweerder houdt geen rekening met het feit dat hij werd geslagen bij zijn arrestatie en niet alleen werd gearresteerd. Verweerder verwacht een gedetailleerde beschrijving van het verblijf in de gevangenis, doch verzoeker mocht de cel niet verlaten en was aangewezen op het voedsel dat hij toebedeeld kreeg. Er valt dan ook weinig te zeggen over zijn verblijf in de gevangenis.

“Het één en ander wijst er ook op dat de communicatie tussen verzoeker en de tolk niet altijd even vlot verliep.”

Verzoeker hoorde dat hij levenslang zou worden opgesloten. Men zag hem als spilfiguur, als leider, die zwaarder dan de anderen gestraft moest worden. Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder verklaart dat de andere demonstranten een proces en sanctie kregen van hoogstens zes maanden terwijl hij na vijf maanden nog steeds werd vastgehouden. Dit wordt beschouwd als tegenstrijdigheid maar vormde net de reden voor zijn vlucht. Voor de anderen was er nog een uitweg na hun arrestatie en deze konden zich minstens verdedigen voor de rechtbank.

Verzoeker voert aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en bijgevolg in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Bovendien moet ook de *“protection subsidiaire subsidiaire”* worden gecontroleerd. Voorts verwijst verzoeker naar artikel 2 en 3 van het EVRM en doet hij gelden dat een uitzetting artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Inzake de aangevoerde doch niet nader uitgewerkte schending van de rechten van verdediging, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen

verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat hij zich benadeeld voelt doordat hij geen gestructureerd en omstandig verhaal kon uiteenzetten, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat *in concreto* aan te tonen op welke wijze hem dit onmogelijk zou zijn gemaakt. Evenmin preciseert hij welke elementen niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen noch toont hij aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing of brengt hij bijkomende elementen of informatie aan die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoekers algemene beweringen vinden bovendien geen steun in het dossier. De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing gebruik gemaakt van de stukken van het administratief dossier en verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus is het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, niet geschonden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 2 en 3 EVRM stemmen tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.8. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers betoog dat luidt als volgt: *“Het één en ander wijst er ook op dat de communicatie tussen verzoeker en de tolk niet altijd even vlot verliep”*, niet kan worden gevolgd. Hij beperkt zich immers tot het terloops en op louter algemene wijze uiten van voornoemde bewering, zonder deze nader uit te werken. Hij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven en preciseert evenmin hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Bovendien vindt dit betoog geen steun in het dossier. Verzoeker formuleerde bij de aanvang van het eerste gehoor bij het CGVS weliswaar het bezwaar dat de tolk niet van Guinee zou zijn en een ander Peul zou spreken doch dit bezwaar bleek vervolgens kennelijk ongegrond. Bovendien werd er naar aanleiding van verzoekers initiële bezwaren herhaaldelijk en uitdrukkelijk op gewezen dat hij, indien hij iets niet begreep, dit meteen diende te melden. Noch verzoeker, noch de raadsman die hem bijstond tijdens het eerste gehoor formuleerde gedurende het verdere verloop van het gehoor enige verdere opmerking inzake de vertaling of communicatie of enig bezwaar tegen het verderzetten van het gehoor, ook niet wanneer aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden bijkomende opmerkingen te formuleren. Ook de tolk gaf eenduidig aan dat verzoeker tijdens het interview op geen enkel moment liet blijken dat hij iets niet zou hebben begrepen of verstaan (administratief dossier, stuk 9, p.1-3, 20). Verzoeker gaf tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aan de tolk goed te begrijpen, geen probleem te hebben met de tolk en alles duidelijk te verstaan. Opnieuw werd hem gemeld dat hij eventuele problemen moest melden en liet hij na dit te doen. Integendeel verklaarde hij aan het einde eenduidig dat hij alle vragen duidelijk en heel goed had begrepen (administratief dossier, stuk 4, p.1-2, 9). Daarenboven blijkt uit de gehoorverslagen dat beide gehoren bij het CGVS op een normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Het terloops, op louter algemene en niet nader uitgewerkte wijze aanhalen van problemen inzake de communicatie in onderhavig verzoekschrift is dan ook niet ernstig.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid, te meer daar hij ter verklaring van het ontbreken van identiteitsdocumenten incoherente verklaringen aflegde en hoe dan ook geen afdoende uitleg bood. Daar waar hij bij het CGVS beweerde dat hij zijn identiteitskaart zou zijn kwijt geraakt wanneer hij zijn portemonnee verloor tijdens de manifestatie gedurende welke hij zou zijn gearresteerd (administratief dossier, stuk 9, p.4), strookt dit immers niet met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), alwaar hij niet stelde dat hij deze zou zijn verloren doch louter aangaf dat hij zijn identiteitskaart in zijn land achterliet (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.26). Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen bij de DVZ dat hij daarnaast nog over een geboorteakte beschikte in Guinee (*ibid.*) en kan ook uit zijn verklaringen bij het CGVS worden afgeleid dat hij thuis nog over documenten beschikte (administratief dossier, stuk 9, p.4). Aangezien verzoeker nog in contact stond met zijn vrouw in zijn land van herkomst kon bijgevolg worden verwacht dat hij enig begin van bewijs inzake zijn identiteit zou bijbrengen (*ibid.*, p.6).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij per vliegtuig zou hebben gereisd. Dit klemde te meer daar hij inzake deze reisweg incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo stelde hij bij de DVZ dat er nooit enig document aan hem werd gegeven (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.35). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij wel een paspoort kreeg en bleek hij bovendien in staat om hierover een aantal verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 9, p.14-15). Bovendien legde verzoeker uiterst vage verklaringen af, daar waar hij niet kon aangeven hoe de smokkelaar heette die met hem naar België reisde, geen precisering kon geven omtrent welk soort regeling er was en niet kon aangeven hoeveel zijn schoonbroer voor zijn reis zou hebben betaald (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.35). De voormelde vaststellingen vormen een verdere negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker baseert de aangevoerde problemen en vrees voor vervolging op zijn politieke engagement en activiteiten voor de UFDG. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij omtrent dit politieke engagement en de activiteiten die hij in dit kader uitvoerde uiterst

uiteenlopende en incoherente verklaringen aflegde. Verzoeker betwist deze incoherenties niet doch tracht deze te minimaliseren door te stellen dat niet zijn politieke profiel zo belangrijk is doch wel het gegeven dat hij op basis van zijn politieke activiteiten werd gearresteerd. Dit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Gezien verzoeker zelf zijn problemen en vrees koppelde aan zijn politieke engagement en activiteiten voor de UFDG, mochten van hem ter zake wel degelijk eensluidende verklaringen worden verwacht. Zijn engagement en activiteiten zijn immers van cruciaal belang voor zijn relaas en zouden aan de basis liggen van al zijn problemen en zijn vrees. Zijn incoherente verklaringen dienaangaande raken bijgevolg de kern van zijn asielrelaas. Gelet op zijn uiteenlopende verklaringen, maakt verzoeker zijn politieke engagement en activiteiten voor de UFDG niet aannemelijk.

De neergelegde documenten van de UFDG vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende politieke profiel en engagement, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij in het kader daarvan zou hebben deelgenomen aan een manifestatie op 27 augustus 2012 of naar aanleiding hiervan zou zijn gearresteerd en gedetineerd.

Daarenboven legde verzoeker omtrent de gang van zaken tijdens voormelde manifestatie en bij zijn voorgehouden arrestatie ongeloofwaardige verklaringen af. Vooreerst is het niet plausibel dat verzoeker en de overige demonstranten, gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat er bij voorgaande en vergelijkbare manifestaties door de ordediensten reeds veelvuldig arrestaties werden verricht en geweld werd gebruikt, er aanvankelijk van zouden zijn uitgegaan dat de gendarmerie enkel bij de betoging aanwezig zou zijn geweest *“om mensen te beschermen om gewoon rellen te vermijden”* (administratief dossier, stuk 9, p.15). Bovendien is het geenszins geloofwaardig dat, zoals verzoeker dit blijktens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing aangaf bij het CGVS, de gendarmen, in volle actie en tijdens een betoging met honderden deelnemers, de moeite zouden nemen om verzoeker op te hoogte te brengen van het feit dat hij reeds werd gezocht en dat hij werd herkend, noch dat deze gendarmen de moeite zouden nemen om, tijdens zulke betoging en bij het arresteren van de demonstranten, deze betogers op de hoogte te brengen van de situatie van de oppositieleiders. Verzoeker bleek hiervoor, wanneer bij het CGVS tot drie maal toe werd gevraagd naar een verklaring, zelf geen verklaring te hebben. Waar hij in het verzoekschrift beweert dat de gendarmen eigenlijk niet hem maar elkaar op de hoogte brachten en tracht te laten uitschijnen dat hij dit kon horen, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring in het geheel niet kan worden gerijmd met zijn eerdere gezegden en bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondergraaft. Bij het CGVS stelde hij tijdens het eerste gehoor namelijk in niet mis te verstane bewoordingen: *“toen ze me sloegen zeiden ze ook dat ze hebben bericht dat de oppositie hebben opgepakt en de auto van de oppositieleiden werd beschoten (...) ze berichten me daar dat de oppositie leden werden vast gehouden (...) ik werd op dat moment bericht door hen dat de oppositie werden gestopt in huis van Kouyaté”* (administratief dossier, stuk 9, p.16).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.8. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat en waarom de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De bestreden motivering ter zake vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS